

anvendes med Hensyn til andre Papirer af lignende Art, der beslæglægges under Forhold, som gøre de samme Foranstaltninger ønskelige, saaledes f. Eks. naar Breve beslæglægges hos den, der har faaet i Hverv at afsende dem, eller i Adressatens Hjem, inden denne endnu er bleven bekendt med deres Ankomst.

Kapitel XIV.

Ransagning.

Om dette Kapitels almindelige Forhold til det tidligere Forslag, se de indledende Bemærkninger til det foregaaende Kapitel.

Med Hensyn til de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§§ 142 og 143.

Som det vil ses, har Udkastet opgivet den Hovedsondring, der laa til Grund for de tilsvarende Paragrafer i det tidligere Forslag (§§ 112 og 113 — § 114), nemlig mellem de Tilfælde, hvor Ransagningen gaar ud paa at søge efter *Spor og Bevismidler overhovedet*, og dem, hvor der skal søges efter *bestemte Spor eller Bevismidler*, af hvilke Ransagningsarter den sidstnævnte i det ældre Udkasts Motiver betegnes som meget mindre betænkelig end den første og derfor ikke knyttes til saa strænge Betingelser. Man har nemlig ment, dels at Udtrykket „bestemte Spor“ i sig selv er utydeligt, dels at den nævnte Sondring i hvert Fald ikke egner sig til Hovedsondring for den praktiske Anvendelse, idet denne stadig vil staa lige over for alle mulige Nuancer af Formodninger, der kun i Kraft af en Vilkaarlighed ville kunne sondres i Formodninger af generel og Formodninger af speciel Karakter. Man tænke f. Eks. paa en Situation, hvorunder der er visse Grunde til at antage, at der hos en ikke Sigtet vil kunne findes Spor, samt at der endvidere paa Forhaand er nogen Grund til at vente, at disse Spor netop ville være af en bestemt Art (f. Eks. Blodpletter, en Tings Anbringelse, paa et bestemt Sted etc.), skønt det paa den anden Side ingenlunde er usandsynligt, at de kunne være af en ganske anden Art. Tager man alle Tilfælde af denne og lignende Art ind under Kategorien „bestemte Spor“ (det tidligere Forslags § 114), bliver Adgangen til Ransagning hos Ikke-Sigtede alt for omfattende (jfr. Ordene: „for en hvilken

som helst Forbrydelse“, altsaa ogsaa for Politisags-Overtrædelser). Hvis man paa den anden Side fuldstændig udelukker Tilfælde af denne og lignende Art fra nævnte Kategori, bliver Adgangen til Ransagning hos Ikke-Sigtede ikke omfattende nok. Man har derfor i Henhold til det anførte foretrukket at bygge Hovedsondringen med Hensyn til Ransagningsadgangen paa, om Ransagningen rettedes mod *en bestemt mistænkt eller ej*, og i sidste Fald udelukket Ransagning, hvor det kun drejer sig om Politisager. Er der i Forvejen rettet andre Forfølgningsskridt mod den paagældende, vil han allerede være sigtet; er der det ikke, vil han ved Foretagelse af en Ransagning, der kun tilfredsstiller de i § 142 stillede Betingelser, ikke tillige de i § 143 angivne, netop blive sigtet, hvoraf igen følger, at man kun bør inlade sig paa en Ransagning af saadan Art, hvor der foreligger virkelig Grund til Mistanke mod den paagældende, og hvor man er rede til at tage *alle* Konsekvenserne af, at vedkommende sigtes (saaledes f. Eks. den, at han som Sigtet ikke kan bruges som Vidne i Sagen, at hans urigtige Forklaringer ere straffri etc.).

Betingelserne for Foretagelsen af en Ransagning, der forudsætter eller i sig selv indeholder en Sigtelse mod den, hos hvem Ransagningen foretages, angives i § 142. Der maa her *enten* være Spørgsmaal om en Overanklager-Sag, *eller* der maa, hvis der kun er Spørgsmaal om en Politisags-Overtrædelse*), foreligge paaviselig Grund til at antage, at Spor af denne eller bestemte Ting, som kunne beslæglægges, der ville være at finde. At der skal foreligge „paaviselig Grund“ vil sige, at der maa kunne anføres bestemte objektive Grunde, der gør det antageligt, at det, man vil søge efter, forefindes. Det følger af sig selv, at heller ikke i andre Sager bør en Ransagning foretages hos Sigtet, naar det paa Forhaand maa antages, at den vilde være hensigtsløs, idet der slet ingen Rimelighed er for, at der kan findes noget. Denne almindelige Begrænsning ligger i, at Ransagning kun hjemles som Middel til Opnaaelse af det Øjemed, som §§ 142 og 143 angive. Men for Politisagers Vedkommende kræves yderligere, at der kan paavises bestemte Omstændigheder, som gøre

*) Det maa her, som saa mange andre Steder i Udkastet, vel fastholdes, at Begrebet Politisager ifølge § 31 er mere omfattende end efter nugældende Ret.